

- 6) Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, piemērojot finanšu korekcijas, kas pārsniedz izdevumus saistībā ar 2006. finanšu gadā īstenoto vienotā maksājuma režīmu, kurā tādējādi ir iekļauti visi pirmā un otrā pīlāra maksājumi.
- 7) Ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, neņemot vērā faktorus par "Sankciju aprēķināšanu" saistībā ar Portugāles iestāžu iesniegto informāciju, kas pierāda, ka ir izpildītas Komisijas Regulas (EK) Nr. 796/2004 49. pantā norādītās prasības, kā arī to, ka nav risku Fonda darbībai, un tādējādi arī šajā punktā apstrīdētajā lēmumā ir pārkāpts samērīguma princips.
- 8) Ar astoto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, izvirzot apsūdzību par apzinātu saistību neizpildi, ņemot vērā Portugāles iestāžu sniegto informāciju, kas pierāda Komisijas Regulas (EK) Nr. 796/2004 53. pantā norādīto prasību pilnīgu izpildi.
- 9) Ar deviņo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, neņemot vērā Portugāles iestāžu sniegto informāciju, kas pierāda, ka tika izpildītas Regulas Nr. 2237/2003 21. panta prasības attiecībā uz 2004. gadu un Komisijas Regulas (EK) Nr. 796/2004 13. panta 5. punkta prasības attiecībā uz 2005. gadu saistībā ar pārbaudēm par riekstu koku minimālo īpatsvaru.
- 10) Ar desmito pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu saistībā ar korekciju, kas ir ietekmējusi izmaksātās summas saistībā ar pasākumu "Papildu atbalsta summas" — piemaksas par dzīvniekiem un vienotā režīma maksājumiem par īpašām tiesībām.

Prasība, kas celta 2011. gada 24. janvārī — Aecops/Komisija

(Lieta T-51/11)

(2011/C 139/37)

Tiesvedības valoda — portugāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: AECOPS — Associação de Empresas de Construção, Obras Públicas e Serviços (Lisabona, Portugāle) (pārstāvji — J. da Cruz Vilaça un L. Pinto Monteiro, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— saskaņā ar LESD 263. pantu atcelt Komisijas 2010. gada 27. oktobra Lēmumu lietā 88 0369 P1, ar kuru līdz

PTE 37 056 405 ir samazināta ar Komisijas 1988. gada 29. aprīļa Lēmumu Nr. C(88) 831 piešķirtā finanšu atbalsta summa un vienlaikus prasīts atmaksāt summu EUR 294 298,41 apmērā;

— piespriest Eiropas Komisijai segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka lēmums neesot pieņemts saprātīgā termiņā, un tādēļ:

— lietai iestājies noilgums: prasītāja uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir pieņemts pēc tam, kad beidzies Padomes 1995. gada 18. decembra Regulas (EK, Euratom) Nr. 2988/95 par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību (OV L 312, 1. lpp., OV Īpašais izdevums latviešu valodā: 1. nod., 1. sēj., 340. lpp.), 3. pantā paredzētais lietas 4 gadu noilguma termiņš. Turklāt, pat ja lietas noilguma termiņš būtu iespējams, ticis pārtraukts, lēmums nav ticis pieņemts minētās regulas 3. panta 1. punkta ceturtajā daļā noteiktajā par noilguma termiņu divreiz ilgākā laikā. Tā kā attiecīgās tiesības noilguma dēļ vairs nav izmantojamas, apstrīdētais lēmums esot jāuzskata par prettiesisku un neizpildāmu;

— esot pārkāpts tiesiskās drošības princips: prasītāja uzskata, ka Komisija, no apgalvotajām nelikumībām līdz galīgā lēmuma pieņemšanai ļaudama paiet vairāk nekā 20 gadiem, neesot ievērojusi tiesiskās drošības principu. Saskaņā ar šo Eiropas Savienības tiesību sistēmas pamatprincipu ikvienam ir tiesības uz savu lietu izskatīšanu Savienības iestādēs saprātīgā termiņā;

— esot pārkāptas tiesības uz aizstāvību: prasītāja uzskata, ka esot pārkāptas tās tiesības uz aizstāvību, jo, ņemot vērā, ka no apgalvotajām nelikumībām līdz galīgā lēmuma pieņemšanai ir pagājuši vairāk nekā 20 gadi, prasītājai tika liegts savus apsvērumus sniegt savlaicīgi, proti, kad tās rīcībā vēl bija dokumenti, kas ļautu attaisnot izdevumus, kurus Komisija uzskata par nefinansējamiem.

2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka neesot izpildīts pienākums norādīt pamatojumu: prasītāja uzskata, ka apstrīdētais lēmums neatbilst LESD 296. pantā noteiktajam pamatojuma norādīšanas prasībām. Proti, apstrīdētajā lēmumā nav pat kopsavilkuma veidā izklāstīti iemesli, kāpēc ir samazināts ESF finanšu atbalsts, un arī IGFSE [Instituto de Gestão do Fundo Social Europeu — Eiropas Sociālā fonda pārvaldības institūta] vēstulē, ar kuru par apstrīdēto lēmumu ir paziņots prasītājai, nav kaut vismaz nedaudz saprotamā veidā izklāstīti nedz iemesli, kuru dēļ ir samazināts minētais finansējums, nedz tas, kuri izdevumi ir un kuri nav finansējami. Pēc prasītājas domām, arī pamatojuma nenorādīšanas dēļ Vispārējai tiesai būtu jāatceļ apstrīdētais lēmums.